

Ophold her, og for hvilken han altsaa, naar Arrest ikke benyttes, regelmæssigen maatte søge Udlændingen i dennes Hjem, skulde kunne arrestere Udlændingen paa Person for at tiltvinge sig exigibel Dom over ham her i Landet.

b) At der er en særegen Grund til at befrygte, at Paagjældende, hvis Arresten ikke blev anvendt, vilde unddrage sig Sags Anlæg og Doms Erhvervelse heri Landet. Dette kan i Almindelighed siges om Udlændinge; om en bosat Indlænding gjælder det derimod kun, naar han maa antages at ville forlade Landet for bestandig eller dog for ubestemt Tid, saaledes at det staar som noget aldeles usikkert, om og naar han vender tilbage.

§ 163.

I de Tilfælde, hvor Arrest for Dom kan tilstædes, maa den iværksættes paa den Maade, som den gjældende Ret bestemmer, ligesom iøvrigt dennes Regler komme til Anvendelse, saasom 1. 21. 4 og 7. Dette gjælder uden Indskrænkning i de Tilfælde, hvor den hele ældre Ret om Gjældsfangsel indtil videre opretholdes, jfr. Fr. 6. April 1842 § 4. Derimod følger det med Hensyn til de i foregaaende Paragraf omhandlede Tilfælde, i hvilke Arrest for Dom undtagelsesvis kan finde Sted, af Principet i dette Forslag, at naar Eksekutionsfundament er opnaat (Dom eller Forlig), og Betingelserne for at Eksekution kan ske, ere tilstede, kan den personlige Arrest i intet Tilfælde opretholdes længere; thi Dom- eller Forligshaveren maa da være stillet ligesom enhver anden Dom- eller Forligshaver, der ikke har benyttet Arrest for Dom. Saalænge Dom ikke er opnaat og saalænge Eksekutionsterminen ikke er udløbet, bliver Arresten efter denne Opfattelse staaende; fremdeles maa den blive staaende, hvis Dommens Eksekution suspenderes ved Appel; men naar Intet er til Hinder for Eksekutionen, er der ingen Grund til længere at opretholde Arresten, og Domhaveren maa da komme ind under Regelen i § 160.

Det er en Selvfølge, at Arrest for Dom

aldrig kan finde Sted i større Omfang end efter den gjældende Ret. Ligesom der derfor slet ikke kan gjøres Arrest for Fordringer paa under 50 Rd., saaledes maa Arresten ogsaa bortfalde, naar de i Fdg. 17. Febr. 1847 indeholdte Fristbestemmelser medføre dette, selv om exigibel Dom endnu ikke maatte være opnaat, eller selv om Sagen endnu ikke har kunnet inddømmes.

§ 164.

Den i Paragrafen ommeldte Myndighed for Fogden maa vistnok antages allerede at tilkomme ham efter rigtig Opfattelse af den gjældende Ret. Denne hjemler nemlig ikke nogen særlig Begrænsning af Fogdens Besøielse til til at efter søge Eksekutionens Gjenstand, og uden positivt Hjemmel synes det vilkaarligt, at udelukke Fogden fra at udstrække Eftersøgningen til Skyldnerens Gjemmer og efter Omstændighederne endogsaa til hans Person. Da dette imidlertid i Praxis neppe er almindelig anerkjendt, har man anset det rettest utrykkelig at udtale den nævnte Retregel, der under Forudsætning af Gjældsfangsels Afstæffelse vil faa en større praktisk Betydning, end den hidtil har haft. At den omhandlede Undersøgelse iøvrigt vil være at iværksætte paa en saa sfaansom og lidet krænkende Maade, som Diemedet tillader, er en Selvfølge, og en udtrykkelig Udtalelse herom er saameget mindre funden nødvendig, som det maa anses for en almindelig anerkjendt Grundsætning i vor Ret, at saadanne Hensyn skulle tages ved Undersøgelser af den nævnte Bestaaenhed.

§§ 165 og 166.

Som tidligere fremhævet har man samtidig med at foreslaa Gjældsfangsels Ophevelse i dets Hovedanvendelse, fundet det nødvendigt ved de i disse Paragrafer indeholdte Bestemmelser at sikkre Kreditor imod, at Skyldnerens Eiendele unddrages hans Forsøgning.

Bestemmelsen i § 165 hviler paa et lignende Synspunkt som den i Forslagets § 81